

Ohlédnutí za maďarskými volbami, komentuje Adam B. Bartoš, šéf Národní Demokracie

- CZ24 News | 11. dubna 2022

ČESKO/MAĎARSKO: Zdravím vás u svého dalšího nedělníku. V tom minulém jsem na konci naznačil, že se vrátím k vítězství Viktora Orbána v Maďarsku, které je už jeho páté celkem, ale v řadě za sebou dokonce čtvrté. Protože se mu ale také podařilo počtvrté za sebou získat ústavní většinu, dává mu to – i v mezích demokratického režimu – neuvěřitelnou moc změnit Maďarsko k obrazu svému. Tato „maďarská cesta“ se pro její specifika dá stěží napodobit, přesto není nezajímavé se jí nechat alespoň inspirovat.

Nechci Orbánovo volební vítězství nijak analyzovat, od toho tu jsou jiní. Jako tradičně se nad ním bude rozčilovat hlavně levice, která snese přehršel důvodů, proč Orbán vyhrál a proč nevyhrála opozice, byť se spojila do nevídaného kočkopsa. To byla jistě jedna z příčin neúspěchu, ale já si chci dnes všimnout jiné podstatné věci, která souvisí s válkou na Ukrajině.

Přesto na začátek trochu odbočím. Orbán volby vyhrává tím, že umí mobilizovat voliče v takové míře, v jaké to opozice neumí a v jaké je to i v ostatních zemích většinou nepředstavitelné. Má cit pro to vybrat téma, které Maďary sjednocuje proti kosmopolitní levici takovým způsobem, na který ona nikdy nedokáže reagovat, natož jej přebít tématem vlastním. Jinými slovy, určuje agendu a pravidla hry.

Zatímco se dá říci, že v roce 2010 Orbán ještě vyhrál (52,73 procent) především díky tomu, že dokázal využít chybu protivníka – špatné vládnutí a hospodaření socialistické vlády, ale hlavně kauzu, kdy na veřejnost unikla nahrávka se skandálním projevem socialistického premiéra ke svým spolustraníkům (ve které několikrát přiznává, že levice Maďarům lže a podvádí je, což vedlo k ohromným nepokojům, do jejichž čela se Orbán postavil), další volby se už musel soustředit na to, jak své vítězství udržet a hledat pozitivní volební sdělení.

V roce 2014 se tedy Fidesz zaměřil na sociální témata, kterými se chtěl prezentovat jako mnohem schopnější vláda, než byly vlády levicové před jeho vítězstvím v roce 2010, které zemi nevídaným způsobem zadlužily. Kampaň se tak točila kolem nových pracovních míst, dotační rodinné politiky, zachování výše penzí nebo snižování cen energií (už tehdy Orbán věděl, že na to voliči slyší), čímž maďarský premiér své občany chránil před nenažranými nadnárodními společnostmi. Vítězství nebylo tak velkolepé jako v roce 2010, ale přesto se Orbánovi podařilo udržet ústavní většinu, kterou potřeboval, aby mohl pokračovat ve svých zamýšlených reformách. Jeho procentuální výsledek byl 44,87, jeho koaliční blok pak ale v přepočtu na mandáty získal 133 křesel ze 199.

V roce 2018 už ale Orbánovi opět pomohla štěstěna – maďarský premiér si stěží mohl přát silnější téma než obavy z migrace, proti níž se celou vahou své politické funkce a osobnosti postavil. No – štěstěna není to správné slovo, z toho, co se od roku 2015 dělo v Evropě, nemohl mít žádný normální politik radost, natož Orbán, ale kdyby si chtěl vymyslet nepřítel, proti kterému by burcoval národ, nedokázal by vymyslet takového, jakého mu globalisté, Evropská unie a domácí levice doslova naservírovali na talíři. Maďarský premiér se migraci jasně postavil nejen ve své zemi, ale stal se jediným slyšitelným protimigračním hlasem v celé Evropě. A chtěl-li temné síly, které za migrací stály, personifikovat, měl tu ideálního záporáka – George Soroše. Orbán si samozřejmě už předtím upravil ústavu, změnil volební zákon a spoustu dalších věcí, které mu zajistily pohodlné vládnutí, ale

nebyť uprchlické vlny a ohromného mobilizačního potenciálu tohoto tématu, na které Maďaři slyšeli, bylo by třetí vítězství po sobě mnohem obtížnější. Orbánova strana nakonec nakonec v přepočtu na mandáty udržela 133 křesel, což jí i nadále zaručovalo ústavní většinu a tedy nerušené vládnutí a pokračování reforem, které od základu přebudovávají maďarskou společnost.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Za připomenutí také stojí, že hlavním oponentem byla ještě pravicovější strana Jobbik, která ale pro tyto volby zjemnila rétoriku a stala se více liberální, aby získala i levicové voliče, které klasická levice získat nedokázala. Došlo tak k paradoxu, že například protiorbánovsky naladěni Židé raději podporovali dříve antisemitskou stranu (která jim šla ale změnou své vizáže vstříc), protože věděli, že je větší šance porazit Orbána takříkajíc „zprava“, než stále ještě zdiskreditovanou socialistickou stranou. Šance to samozřejmě větší byla, ale nakonec stejně nestačila a ani tento kalkul nevyšel – jak jsem vysvětlil, Orbánovi pomohla situace s migrací, na které postavil svou kampaň tak, že témata jeho oponentů (jako korupce Orbánova režimu apod.) byla rázem nezajímavá.

Opozice byla v té době v šoku a nevěděla, co s tím. Proti Orbánovi nešlo vyhrát levicovými tématy, ale ani ultrapravicovými. Maďarský premiér tak mohl vládnout třetí volební období po sobě, což znamenalo upevňování jeho pozic a pokračování kastrace liberálně-demokratického režimu, který byl zoufalstvím bez sebe. Na druhou stranu ale bylo jasné, že čtvrtá výhra v řadě bude obtížná už jen proto, že lidé budou chtít změnu čistě z principu, protože budou dlouhým vládnutím jedné strany unaveni. Orbán věděl, že za čtyři roky bude muset kampaň opět postavit na tématu natolik silném, že přebije všechny tyto rozmarné nálady voliče.

Měl k tomu vyhlédnuto opět něco, co se mezitím na globální úrovni a s podporou domácí levice a Bruselu etablovalo natolik, že se opět zdálo ohrožovat poklidný život Maďarů. Něco, co je natolik pro Maďary nepřijatelné, že raději znovu zvolí Orbána i s některými korupčními kauzami jeho spolustraníků, než aby riskovali tento nejnovější levicový výstřelek. Tím tématem měl být důraz na tradiční rodinu a její ochrana před LGBT ideologií a snahám neomarxistů vnutit dětem volbu pohlaví. Tedy něco, co už dříve v jisté podobě udělal Putin v Rusku, když zakázal veřejnou podporu homosexuality.

Tak jako Orbán před rokem 2010 prosadil celostátní referendum proti nenáviděným poplatkům u lékařů a v roce 2018 udělal zase z voleb referendum o migraci, v roce 2022 chtěl vsadit na volby coby referendum o budoucí podobě rodiny – buď tradiční rodina v duchu křesťanských hodnot, hájená Fideszem, nebo levicová revoluce v rodině, která Maďarům vezme děti, když je nejen převychová, ale ještě navíc „přešije“. A nemělo jít zdaleka jen o referendum symbolické – Orbán skutečně oznámil úmysl volby spojit s všelidovým hlasováním, kde by Maďarům položil několik sugestivních otázek. A podobně jako v roce 2018, kdy tlak EU na přijímání migrantů využil ke svému posílení, i nyní chtěl využít síly protivníka, aby ji nasměroval proti jemu samotnému. Maďarsko totiž přijalo zákon na ochranu dětí před propagací homosexuality nebo právě před zmiňovanou změnou

pohlaví, což Brusel a řada sorošovských nevládních organizací tvrdě kritizoval jako zpátečnické a diskriminační. V pětici otázek měli Maďaři odpovědět, zda se v této záležitosti kloní na stranu svého premiéra, nebo Bruselu (jako například: „Souhlasíte s tím, aby se ve školách bez souhlasu rodičů učilo o sexuální orientaci?“, „Měl by být bez jakéhokoliv omezení dětem předkládán obsah, který by mohl ovlivnit jejich sexuální orientaci?“ nebo „Měla by být dětem dostupná změna pohlaví?“).

Jsem přesvědčen, že i za těchto podmínek by Orbán volby vyhrál, protože normální rodič nechce, aby se z jeho syna či dcery stal jakýsi hermafrodit neschopný rozmnožování, aby školka a škola vychovávala jeho děti k homosexualitě a aby jediná naděje na vnouče byl adoptovaný migrant. Jenže stalo se něco, s čím nikdo nepočítal. Ani Orbán sám.

Zákulisní hráči opět přišli s tématem, které Maďary vyděsilo možná ještě více, než chmurná představa postmoderní „rodiny“. Konflikt na Ukrajině hrozící přerůst přes její hranice.

Orbán, který od určité doby začal udržovat nadstandartní vztahy s Ruskou federací, byl najednou ve složité situaci. Odsoudit Putina jako všichni okolo, nebo ne? Protože když tak neučiní, může z něj protiruská propaganda Západu vykreslit podobného diktátora, jakého učinila z ruského prezidenta. Před volbami dost ožehavé téma, navíc v situaci, kdy se – oproti předchozím volbám – proti němu sjednotila celá opozice. Dalo by se říci, že vzniklo něco jako pětikoalice proti Babišovi u nás, ale tento průměr značně pokulhává. Proti Orbánovi se spojily nejen liberální strany, jako v případě ČR, ale skutečně všichni – od komunistů přes socialisty, liberály, až po antisemitskou pravici. Přiznám se, že jsem v Orbánovo vítězství příliš nevěřil.

Jenže Orbán dokázal to, co už několikrát. Hrozící nebezpečí využít ve svůj prospěch. A nemusel si příliš vymýšlet a přehánět, když tvrdil, že vítězství opozice by znamenalo zavlečení Maďarska do války, proti čemuž on rázně vystupuje, takže volební podpora jeho režimu znamená pro Maďary jistotu bezpečí. Invazi ruských vojsk na Ukrajinu sice v první chvíli odsoudil, ale odmítl, aby se přes maďarské území posílaly zbraně na Ukrajinu a vůbec se všelijak snažil vyhnout čemukoli, co by z Maďarska učinilo Rusku nepřátelský stát.

Nakonec se ukázalo, i přes hysterii, která západní svět ovládá, že tento riskantní krok – nepřipojit se k honu na Rusko – má ještě silnější mobilizační potenciál, než zamýšlené referendum o rodině. Většina Maďarů totiž nechce válku s Ruskem, nechce přijít o levný plyn, který už dříve Orbán s Ruskem vyjednal, nechce zdražování a v neposlední řadě také nijak nesympatizují s Ukrajinou, protože banderovský režim v Kyjevě se vůči maďarské menšině na Ukrajině choval podobně arogantně, jako vůči té ruské. Maďarský volič tak nemá zájem podporovat Zelenského, který navíc udělal tu chybu, že se před volbami do maďarského premiéra tvrdě pustil (ve stylu Adamové-Pekarové) a především – nechce ztratit sociální jistoty, které mu neliberální Orbánův režim už od roku 2010 zajišťuje. Orbánovi se podařilo zmařit agresivní protiputinovskou propagandu Západu, když obyčejného Maďara přesvědčil o tom, že „toto není naše válka“ a neměli bychom se (my, Maďaři) do ní nechat zatáhnout, což by levicová opozice zcela jistě učinila. A bylo zaděláno na vítězství ještě větší, než to před čtyřmi lety...

Viktor Orbán tak zvítězil více než velkolepě. Procentuální výsledek 53,2 je zdaleka nejlepším, jakého Fidesz kdy dosáhl. Ústavní většinu nejen udržel počtvrté za sebou, ale dokonce ji i zvýšil – ze 199 poslanců má nyní 135, tedy o dva více než v předchozích volebních obdobích. Referendum o otázkách LGBT nakonec spolu s volbami také proběhlo, ale myslím si, že hlavním důvodem triumfálního vítězství nakonec bylo to, že Orbán vystupoval jako ten, kdo chce zabránit válce, zatímco své protivníky vykresloval jako ty, kteří by naopak Maďarsko chtěli válkou zdecimovat.

Jak jsem zmínil v úvodu, spojená opozice tvořená šesti stranami, které spojoval jen odpor proti Fideszu, udělala mnoho chyb, které pro nedostatek místa zde nemá smysl rozebírat. Žádná z nich ale

nebyla natolik rozhodující, aby zapříčinila jejich prohru. Tím hlavním, co Viktoru Orbánovi vyhrálo volby, byl pragmatický postoj státníka, který slibuje mír, bezpečí, stabilitu sociálních jistot a nedotknutelnost tradičních hodnot, proti těm, kteří chtějí válku, inflaci a neomarxistické sociální experimenty.

Ačkoli nejsem fanatickým obdivovatelem Orbána a uvědomuji si - z mého pohledu příliš riskantní - orientaci Maďarska na Izrael, musí se nechat, že tohle se Orbánovi fakt povedlo.

A teď se ve světle toho všeho podívejme na českou hňupovu vládu. Pro lidi nic nedělá, naopak jim ústy Adamové-Pekarové vzkazuje, že vláda tu pro lidi vlastně není, mají si pomoci sami. Jediné, co vládu zajímá, je boj proti Rusku a poklonkování Západu. Vláda zakazuje svobodné myšlení a umlčuje opoziční média způsobem, jakým by to ani Orbán neučinil. Proti růstu cen energií a pohonných hmot (jakož i všeho ostatního) nedělá nic, naopak dělá vše pro to, aby byly tyto suroviny pro zemi nedostupné. Zatímco Orbán už dříve sérií kroků zlevnil plyn a další strategické komodity či služby a ušetřil tak Maďarům nemalé peníze (a tyto všechny výdobytky jeho vlád jim slíbil zachovat), hňupova vláda na lidi kašle a vypadá to, jakoby její největší snahou bylo naopak ceny všeho co nejrychleji vyšponovat co nejvýše. Místo našich lidí se stará o ukrajinské běžence, nic jiného ji nezajímá. Na Ukrajinu dodává zbraně a podniká takové politické, diplomatické a vojenské kroky, které z naší země činí zemi Rusku nepřátelskou a vystavují ji tak protisankcím a dokonce z ní činí cíl případné ruské odvety. Ani blázen by se nechoval tak pitomě, jako hňup a jeho kabinet nýmandů.

Zatímco se Orbán nechce přidat k protiruské hysterii, protože ví, že by z toho Maďarsko nic nezískalo (a přátelství Západu a Bruselu by si tím stejně nezískal), ministři české hňupovy vlády se předhánějí v tom, kdo více ruského prezidenta urazí a zesměšní. Když Bidenovi ujede diplomaticky nevhodné slovo o změně ruského režimu, může se tento dementní politik přetrhout, aby svůj slovní přešlap dementoval, ale u nás chceme trumfnout i dementy. A tak se holedbáme, že Putinovi „rozbijeme hubu“ a ke změně režimu v Rusku vybízejí i donedávna pragmatičtí politici jako Václav Klaus. Nejde tedy jen o hňupa Fialu, ale zbláznilo se téměř všichni - vyjma Národní demokracie a Aliance národních sil, dvou politických stran, které jsou ve svých postojích konzistentní i ve chvíli, kdy se všichni ostatní - promiňte mi ten výraz - „posrali v kině“.

Podtrženo sečteno, co nám maďarské volby říkají? Že politik, který se stará především o svou zemi, její zájmy a zájmy jejích občanů, má své vítězství jisté. Tato zkušenost, která by se zdála logická, ale není automaticky přenositelná do jiných zemí, o českých realitách ani nemluvě. Proč? Proč v Maďarsku může něco tak jednoduchého, jako apel na zachování míru a prosperity fungovat, ale v České republice volič řeší blbosti? Proč nezohledňujeme naše (ideálně dlouhodobé) zájmy a volíme jednou pod dojmem „koblihy“ a podruhé pod dojmem „honu na kobliháře“?

Jistě, jedna z odpovědí může být ta, že u nás jsou volby manipulovány už tím, jak protinárodní média překrucují realitu, mění nálady ve společnosti a vytvářejí hysterii, ve které jsou zdravé pronárodní síly demonizovány a vlastizrádní politici vykreslováni jako hrdinové. Výsledkem je, že když přijde na volby, nikdo neřeší národní bezpečnost, životní jistoty, suverenitu země, prosperitu státu, budoucnost své rodiny, o budoucnosti národa ani nemluvě, ale vše se redukuje na trapný spor o to, zda zemi nadále povede proamerický Slovák vydíraný Němci, nebo proněmecký (prosudetácký) politolog vydíraný Američany. Český volič na tuto šaškarádu skáče a své hlasy rovným dílem dělí téměř na půl mezi oligarchu na straně jedné a profesora s charismatem mokrého hadru na straně druhé.

Klíčová odpověď je podle mne dvojitá. Předně - v české politice neexistuje v parlamentu autentická pronárodní síla. To, co si na ni hraje, je řízená opozice, která slouží jako hromosvod nálad obyčejných lidí. Skutečně vlastenecké strany (jako je ND a ANS) jsou dlouhodobě drženy v izolaci, skandalizovány nebo spíše - v posledních letech - médii dokonale ignorovány. Zájmy občanů tak

nemá kdo hájit, a to ani rétoricky. Za druhé – český volič byl za třicet tři let polistopadového režimu zcela převychován a přeprogramován. Zdá se, že mu jsou u zadku nejen národní zájmy, ale i ty jeho vlastní. Bez přemýšlení volí strany, jejichž jediným volebním programem je udržování naší země ve stavu zbídačené kolonie. Už se ani nehraje na metodu cukru a biče, už se jen a pouze bičuje a masochisticky převychovaný volič z toho ještě má zvrácené potěšení. Už nechce jen ignorování, ponižování či okrádání, teď už chce i válku, žebrotu, americké základny a makat na Ukrajince.

Viktor Orbán naopak od roku 2010 vychovává Maďary k sebevědomí, k vlastní úctě, k vlastenectví, k nezávislosti, soběstačnosti a obhajobě tradic.

Proto Maďarsko vítězí a posiluje a Česká republika je všem pro smích.

Inu, jak říká pan VK – u nás není dovoleno.

Vlasti zdar, hňupům zmar!

Adam B. Bartoš
předseda Národní demokracie

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

ZDROJ